

(א) רש"י ז"ל מק"מ מ"ו
(ב) לעיל ד"ל (א) [ס"א]
(ג) לעיל ל"א (א) [ס"א]
(ד) [כדלמא כתיבתו ט.]

תורה אור השלם
1. או קמ"א אבדה וכתש
ק"ה ונשבע על שקר על
אחת מכל אשר יעשה
האדם לחטא בקדוה
ויקרא ה כב

הגהות הב"ח

(א) נ"ב בשלמא שניה
תחייב וכו' אלא ראשונה
אמאי תחייב אה:
(ב) רש"י ד"ה לא אשכחן
וכו' על השפחה חרופה
ונזיר: (ג) ד"ה מאי לאו
ודון עדים שמתו כו' כ"ב
ה"ה נלא תתרו בו נמי
קשיא לרבה אלא הדין
עדים לא משפחה לה אלא
במתו כי ידע לא תתרו בו
איכא למימר שכן וליכא
ודון:

מוסף רש"י

מאן תנא כו' ר"ש.
לדמי ל"א עשה בו
מוד כסוגי ונעיל ל"א:
הוא כפרה לה כח
ראשונה. ואין לו עדים
אלא אלו ומלא שהסדירותו
בכפרתו. (לעיל ר"ב.)

רבינו חננאל

הזיד בשבועת הפקדון
והתרו בו מהו. כיון
[דמיתין] קרבן על הפדיו
כשנבע לוי לוי (או דלמא
כו"ן) או דלמא תרתייהו
מחייב. א"ל מדינתין
חמורה ממונ' פירוש
משבועת העדות שכותב
הפקדון שחייב על זדונה
מכות ועל שגגתה אשם
בכסף שקלים ש"מ שאם
הזיד לוקה ואין מביא
קרבן. ויאוקמהו להא לרבי
שמתן דסבר לא ניתנה
ודון שבועת הפקדון
לכפרה בקרבן. ומאי
חומרא דשבועת הפקדון
משבועת העדות דניחא
ליה לאיניש דניתין קרבן
ולא לילקי. אי נמי
בשבועת העדות כתיב
קנה מן הצאן כשבה וגו'
אפילו חיובא בת דנקא.
ובפקדון אשם כתיב
שקלים. ואמר להו רב
כהנא הא מתניא. לאו
הכי שניה כדקאמריהו.
אלא הכי שניה שבועת
הפקדון אחר שבועת
ואחר זדונה אשם בכסף
שקלים. ותפשוט מינה
דלא ליק ואפי' בודנה.
ואמרינן דלמא מתניא
בדלא אחרי ביה. ואיתין
למשפחה מיהא. האתא
בספרי דבי רב אל

שבועת הפקדון פרק חמישי שבועות

הזיד בשבועת הפקדון והסרו בו מהו. וזו
שניה. וגבי שבועת העדות אע"ג דחייב נמי מוד כשוגג ליכא
למדינתי הך צעיה משום דלפין התרלת ודאי בשבועת העדות דמי
יודע שהס יודעים לו עדות ויכול להתרות בו: לא אשכחן מוד

לדו הזיד בשבועת הפקדון והתרו בו מהו
כיון דחידוש הוא דככל התורה לא אשכחן
מוד דמיתין קרבן והכא מיתין קרבן אלא
שנא אתרו ביה ולא שנא לא אתרו ביה או
דלמא א"מ היכא דלא אתרו ביה אבל היכא
דאתרו ביה מילקא לקי קרבן לא מיתין או
דלמא הא והא עבדינא א"ל תנינא חמורה
הימנה שבועת הפקדון שחייבין על זדונה
מכות ועל שגגתה אשם בכסף שקלים
מדקאמר ל"ה על זדונה מכות מכלל דאתרו
ביה וקאמר מכות אין קרבן לא ומאי חומרא
דניחא ליה לאיניש דמיתין קרבן ולא לילקי
אמר להו רבא בר איתי מ"מאן תנא זדון
שבועת הפקדון לא ניתין לכפרה ר"ש אבל
לרבנן קרבן נמי מיתין אמר להו רב כהנא
בר מינה דהתיא דאנא תנינא לה והכי תנינא
לה אחד זדונה ואחד שגגתה אשם בכסף
שקלים ומאי חומרא דאילו התם חטאת בת
דנקא והכא אשם בכסף דלמא אשם מיתין
דלמא דלא אתרו ביה ל"א ת"ש אין חייבין
על שגגתה מה הן חייבין על זדונה אשם
בכסף שקלים מאי לאו בדאתרו ביה ה"נ
דלא אתרו ביה ת"ש לא אם אמרת בניזיר
טמא שכן לוקה תאמר בשבועת הפקדון
שאינו לוקה מדקאמר לוקה מכלל דאתרו
ביה וקאמר תאמר בשבועת הפקדון שאינו
לוקה אבל קרבן מיתין מאי אינו לוקה דאינו
נפטר במלקות מכלל דניזיר טמא נפטר
במלקות הא קרבן כתיב ביה התם דמיתין
קרבן כי היכי דתיחול עליה נזירות בטהרה
אמרו רבנן קמיה דרבה אמר להו מכלל דכי
לא אתרו ביה ואיכא עדים מחייב כפירת
דברים בעלמא הוא אלמא קסבר רבה הכופר
בממונ' שיש עליו עדים פטור א"ל רב חנינא
לרבה תניא דמסייע לך ויכחש כה פרט
למודה לאחד מן האחיין או לאחד מן השותפין
וגושבע על שקר פרט ללוה בשטר וללוה
בעדים אמר ליה אי משום הא לא תסייען
באומר לויתין ולא לויתין בעדים לויתין ולא
לויתין בשטר ממאי מדקתני וכחש בה
פרט למודה לאחד מן האחיין או לאחד מן
השותפין האי לאחד מן האחיין ה"ד אילימא
דאודי ליה בפלגא דידיה הא איכא כפירה
דאיך אלא לאו דאמרי ליה מתרינין יופת
יואמר להו לא מחד מינייכו יופי דהויא ליה
כפירת דברים בעלמא ומדרישא כפירת
דברים סיפא נמי כפירת דברים (סימן חובה
כיתות דבעל הבית חומר נזירא) ת"ש אינו
חייב על שגגתה ומהו חייב על זדונה
אשם בכסף שקלים מאי לאו דון עדים
לא דון עצמו ת"ש ה"ו היו שתי כתי עדים
כפרה הראשונה ואחר כך כפרה השניה
שתיהן חייבות מפני שיכולה עדות להתקיים
בשתיהן בשלמא שניה (א) תחייב דהא כפרה
לה כת ראשונה אלא ראשונה אמאי מחייבא
הא

הזיד בשבועת הפקדון מהו. פירש קונטרס דשבועת העדות
ליכא למדינתי הך צעיה משום דלפין התרלת ודאי בשבועת
העדות דמי יודע שהס יודעים לו עדות ואין נראה ללא חשיב
ספק כיון דלמותרא אין ספק דהא צעדיס זוממין אי הוו לרבי
התרלתה הוה מתרינן צהו אף על גב
דהמתריס צהס אין יודעין אס הם
משקריס והא דלא צעי הך צעיה
שבועת העדות משום דאי אפשר
לדע לעולם אס הם מודיין שיכולין
לומר שמתו: ב"ר דחידוש הוא
כו'. לא חידוש גמור הוא דהא
איכא טונא דכפירס דקונטרס אלא
כלומר כיון שניתן זדונו לכפירה:
מילקא ל"ה קרבן א"מ מיתין.
ואף על גב דגבי שפחה
כתיב (ויקרא י"ג) בקורת מתיא והכי
אמ' אשמו הא אמרינן צק"ד מחוסרי
כפרה (לכיתום דף י"א). דהיא לוקה
והוא מציא קרבן: מ"מאן אינו לוקה
ד"מא מייפטר במלקות. תימה דמעיקרא
ס"ד דצעי למילף מיניה חומרא דדין
הוא שנאמר בניזיר שכן לוקה ולמאי
דמסיק השם ל"ל דמיתניא לענין
קולא דדין הוא שנקל בניזיר שכן
מייפטר במלקות ונראה ללא ידע
לגבי מאי מיתניא אי נמי מעיקרא
ס"ד דה"פ לא אם אמרת בניזיר
שהוא טמא שכן כפרתו תלויה במלקות
הקל ולא צקרינן תאמר בשבועת
הפקדון שכן כפרתו תלויה במלקות
אלא צקרינן דחמור ודלא כמ"ד
לעיל ניחא ליה לאיניש דליתין קרבן
ולא לילקי ומיהו כפיפרי מיתניא הך
כפירתא ומיתניא איפכא והכי אימא
התם כפרת נשא גבי נזיר פצעת
להציא את האונס פתאום להציא
את השוגג והדין נותן ומה צמקוס
שלא חייב את המזיד חייב בו את
השוגג כאן שחייב את המזיד
אינו דין שנחייב את השוגג ומנין
שחייב את המזיד אמרת ק"ו מה
שבועת העדות שלא חייב את השוגג
פירוש שגגתה גרמא חייב את המזיד
כאן שחייב את השוגג אינו דין
שנחייב את המזיד לא אם אמרת
שבועת העדות שכן אינו לוקה
תאמר בניזיר שלוקה והואיל לוקה
לא יציא קרבן ת"ל וכפר מאשר
טמא וגו' ונראה דהיינו הך דמיתין
בשמתין ומתקוס שבועת העדות
אית למיגרס שבועת הפקדון ואית
למיגרס נמי הכא איפכא כדאמרינן דין
כפיפרי מה לשבועת הפקדון דין
אינו לוקה כו' וכן גר"ח זה לשונו
תאמר בניזיר ששוקה והואיל לוקה כו'
ואם תאמר מאי קמשיני דלא מייפטר
במלקות כלומר אלא לריך עדיין
קרבן והא היא גופה אחינן למילף
בניזיר שיהא עדיין לריך קרבן ואר"מ
דה"פ דלא מייפטר במלקות שאין
מתכפר במלקות לחודה תאמר בניזיר
שמתכפר במלקות לחודה דכי מיתין
נמי בשוגג קרבן לא מיתין אלא
למיחל עליה נזירות טהרה כדמסיק
ודלא כרבי אלעזר הקפדן דלמר (מ"ר
דף י"ג) נזיר טמא חוטא ליה והא

דפרין והא קרבן כתיב ציה פירוש הא בשוגג כתיב קרבן ולמאי קאמי
אס לא לכפר וא"כ ילף משבועת הפקדון דמזיד לא יפטר
במלקות אלא יטוּך עדיין קרבן ומשני כו': פ"מ
בשטר וזוה בעדים. כן דלמר לא לויתין דכאומר לא פרעתי דמי:
הכא
לאו דון עדים. שהמרו בו:
הא

י"א מ"י פ"ו מהלכות
שבועות הלכה מ' נפישא
הלכה כ':
י"ב ב' ג' מ"י ש"ס פ"ח
הלכה י"ג:

רבינו חננאל (המשך)
אמרת בשבועת הפקדון
דאינו לוקה חומר בניזיר
שנטמא שלוקה הואיל
ולוקה לא יביא קרבן חיל
וכפר עליו מאשר חטא
על הנפש דברי ר' יושיע
רבי יוחנן אומר בפתע הו
שוגג. פתאום הו אונס.
מדקתני בניזיר שלוקה.
מכלל דאתרו ביה וקתני
לא אם אמרת בשבועת
הפקדון שאינו לוקה.
ש"מ דאצי' דאתרו ביה
בשבועת הפקדון לא לקי.
ודחי' מאי אינו לוקה
דקתני דלא מייפטר
במלקות אלא צריך קרבן.
ואקשינן אי הכי הא
דקתני חומר בניזיר
שלוקה מכלל דניזיר
שנטמא מייפטר במלקות.
והא בהרי"א כתיב ביה
וכיון השמיני אי הכי שתי
תורים וגו'. ושנין האי
קרבן דמיתין נזיר זה
למיחל עליה נזירות
בטורה הוא ולא משום
דהזיד בטומאה: אמרה
להא שמעתי קמי דרבי
אמר להו לוי מייפטר
דאמרינן דלא מייפטר
במלקות היכא דאתרו ביה
אלא צריך נמי קרבן אי
לא אתרו ביה מילקא הוא
דלא ליק אי קרבן חייב.
ואצי' דאיכא שהדין דהאי
פקדון בהאי שעתא
דמישחבא איתיה בניה
אמאי כפירת דברים
בעלמא ניתנה. דהא הני
שהדי מחייבין ליה בפקדון
ולגינא האכ כפירת ממונ'.
וכל הנשבע כי האי גונא
היכא דאיכא שהדי פטור
הוא: אי רב חנינא לרבה
נתיב דמסייע לך ונשבע
על שקר פרט ללוה בשטר
וללוה בעדים. אמר ליה
הא איכא לאקומא בטוען
לויתין ולא לויתין מקל לא
בשטר ולא בעדים
דבממונ' מודה ואינו כופר
אלא בעדים. דהא רבא
לאו כפירת ממונ' היא.
ורישא דהא מתניא
מוכתא הכי דקתני ובתש
כה פרט למודה לאחד מן
השותפין או לאחד מן
האחיין כי ופשוטה היא:
ח"ש אין חייבין על שגגת
הפקדון. ומה הן חייבין
על זדונו אשם בכסף
שקלים. מאי לאו דון
עדים כןן דאיכא שהדי
דהאי פקדון איתיה לבניה
וקתני חייב אשם. ודחיתין
לא בודון עצמו. פירוש
כנון שמורה כי הזיד
שבועתו. דאמרי' ליה
מיכפר לך עד דמיתית
אשם: ח"ש הין [ב] כתי
עדים כפרה הראשונה כו'

י"א א מ"י פ"א מהלכות
שטותות הלכה ט:
כ ב מ"י פ"ד מהלכות
גיכה הלכה א סג עשין
פא טור ח"מ פ"י ע"ג:
בא ג מ"י פ"ו מהלכות
שטותות הלכה ח:
כב ד מ"י פ"ט פקד ה
הלכה יד:
כג ה ו מ"י פ"ט הלכה יז:
כד ז מ"י פ"ט פקד ו
הלכה ג:
כה ח מ"י פ"ט פקד ט
הלכה ג:
כו ט מ"י פ"ט מהלכות
גולה ואפ"ה הלכה א
סג עשין עד ע"ש ח"מ
סיון ע"א ספק ג:
כז י מ"י פ"ט מהלכות
גולה ואפ"ה הלכה א
שטותות הלכה ד ופ"ה
מ"ג טוען וע"פ הלכה א
סג לאוין רנ"ח טור ש"ע
ח"מ סיון א ספק פ:

הכא נמי כדרכינא. שהיו קרובין נשומיהן אבל נשומיהן
גוסקות לא נרין למימר דהא הכא ליכא לאקשויי פשיטא
דהא קמ"ל דהודה וחס"כ נזרו עדים למשלס קרן וחומס וזי נזרו
עדים וחס"כ הודה משלס תשלומי כפל:

ואין מביאין קרבן על כפירת
שעבוד קרקעות. מימה והא
רבי יוחנן גופיה אית ליה בסוף צנא
צמלא (דף קפ"ה): דשעבודא דאורייתא
וא"כ אפילו צנל פה היכי משכמת
לה לשבועת העדות ולשבועת הפקדון
והכי נמי קשה מהשאלת (גישין דף ל"ו).
דלמך רבי יוחנן שטר שיש בו אחריות
נכסים אינו משמט ואם כן אפילו
צנל פה לא משכמת לה לדידיה וכן
צפרק קמ"ל דצ"מ (דף ד: וס"ג) גבי
מודה מקלס וצפרק הכותב (כמויות
דף פ: וס"ג) ואפ"ה נמי הס"ס גבי
עד אחד דל"ן נשבעין על כפירת
שעבוד קרקעות ולמ"ד שעבודא
דאורייתא לעולם לא משכמת שבעה
ו"ל (ב) דלגיביה משכמת כשמתל
השעבוד ט: **מיעוט** שטרות. אפילו
מאלן צנל דל"ן דינא דגרמי צהגול
קמ"ל (צ"ק דף נ"ט). ופטר שורף
שטרותיו של חצירו מכל מקום כיון
דכי איתנכו בעיניכו מחייב ליה
לאהדורינהו ה"א דכי כפר חייב ומיהו
לצפוק למטיק ללענין השנה דוקא
פליגי אזי אומר לו כשנשמתו הרי שלך
לפניך ולא לענין שבעה קשיא מה
שיך למעוטי שטרות הא אפילו שרפן
פטור כ"ש נשמתו ולרין לומר דסבר
כרבי מאיר דלאין דינא דגרמי אזי
נמי כי פטרינכו היינו כי קלינהו
צמתרייהו אבל נעלן ושרפן חייב:
מתניתין נמי דיקא. אע"ג דמאלן
דמחייב נמי מודה לרצנן פטור מ"מ
מייתי דקסס ממניטין דיקא כמאלן
דפטר ומיהו קלס מימה דמייתי
ממתניטין דלמי לה לימי ממתניטין
לשבעות הדיינין (לקמן דף נ"ח):
דל"ן נשבעין על כפירת שעבוד
קרקעות אס כן אין כאלן קרבן:
אלא

הא קיימא שניה. אלא לאו ש"מ כפירת ממון שיש עליו עדים
היא כפירה: קרובין נשומיהן. נשואי שמי אחרות דהיא שעתא
לא חזו לאפקודי. ואם תאמר למה לי למיתנא אלתרין כגון
שהיו גוסקות צלוחה עשה: **מהו דסימא**. קיימא לן רוצ גוסקות
למיתה והוה להו כמותה והוה ליה
ממון שיש עליו עדים דלא תמחייב
רלשונה קמ"ל השתא מיהא לא
שכיבי וחס"כ על גב דרוז גוסקין
למיתה כל זמן שלא מת מי הוא
לכל דכריס ט: **טענה** גנב. פטר
עלמו על ידי גניבה שטר גנב
הימני וסומר חסס פטור מגניבה
וקיימא לן צ"ק (דף סג): אס
נצבע ונזלו עדים משלס כפל כגנב
עלמו אלל אס הודה חס"כ אין כאלן
כפל דמודה צקנס פטור אלל חומס
ואס"ס כי משוס שבעת הפקדון:
ונשבע יהודה וכלו עדים גרסי' ולא
גרסינן אחרי כן: **משלס תשלומי**
כפל. משוס עדים: ואס"ס. משוס
שבעה אלל חומס לא משלס וילפינן
לה צנצנא קמ"ל (ס"ה): מהאי קרל וסלס
אזוטו צלחשו ומחשימו יוסף עליו'')
ממון המשלס צלחש מוסקף חומס
ושאינו משלס צלחש כגון זה שישלס
עליו כפל אין מוסקף חומס: **כדרכינא**.
שהיו עדים קרובים נשומיהן שבעת
שבעה לפיכך חייב קרבן כמאלן
דלמיתיהו: **כר מינה** דהסיא. אין
ללמוד הימנה דלא איירי צמכות כלל
ודלמל צדון עלמו קאמר ולא צדון
עדים: **אי דליכא** עדים. דלמרו
צניזר מהאי לוקה: **עבידי דמייתי**.
הלך מהינא ליה כפירתו אס ימומו
העדים: **משוס דהוה**. ליה האי שטר
ממון שהקרקעות משועבדים לו
והכופר צו כוספר צקרקעות וקיימא
לן לקמן (דף נ"ח): דל"ן נשבעין על
הקרקעות הלכן כי אשבענע נמי אין
לה דין חיוז שבעה הניצא עלה.
קרבן: **וכדרכינא** הוגא בריה דרבי יהושע.
דפריש טעמא דרבי יוחנן משוס דל"ן
חייבין על כפירת [שעבוד] קרקעות:
חייב להעמיד לו שדה. דקסבר קרקע
גולת וקיימא לה צרשות גולן וקרין
ציה וסאיז את הגולה (ויקרא ט):
הרי שלך לפניך. קסבר קרקע אינה
גולת וכי שטפה נהר צרשותיה דמרא
קמ"ל היא קיימא: **מיעט** שטרות.
שאלן גופן ממון שאינן אלל לרלחיה
שכן: **מאן דמחייב**. עלייהו דין קרבן
שבעה כרבי אליעזר כי היכי דמרצה
להו לענין השנה מרצה להו נמי לכל
האמור צענין וקרנן צהיא עניינא
כמי: **אפילו** רבי אליעזר מודה.
דלף על גב דליתרצו צענין השנה לא
ליתרצו לענין חומס ואס"ס דכי אהדר
קרל ונקט ענין חומס ואס"ס כמי: [ס"ס]
או מכל אשר ישבע עליו לשקר וגו'
ומחשימו יוסף עליו את אשמו יצאו
מכל ולא הכל ולחמיטע להו דכר
שאינו דומה לפטר: **מתניטין** נמי
דקא. כרבי יוחנן דל"ן חיוז קרבן
שבעה קרקעות: **דעבי** איתקש
לקרקעות. והתמלחס אזוס [וגו']
לרשם לחחוס (ס"ס כ"ה) ללחחוס:
כלל

(א) (לעיל ג.ל. ט) ע"ס. גישין
כ. כרבי יוחנן (ד) (ד) (ד) (ד)
ע"ס. (א) (א) (א) (א) (א)
(ד) (ד) (ד) (ד) (ד) (ד) (ד)
(א) (א) (א) (א) (א) (א) (א)
(א) (א) (א) (א) (א) (א) (א)
(א) (א) (א) (א) (א) (א) (א)
היטב מופ' צ"מ ד: ד"ה
ל"ן.

תורה אור השלם
1. נפש כי תחטא ועקלה
עמיתה:
ויקרא ה כא
2. או מכל אשר ישבע
עליו לשקר ושלם אהו
בראשו והמשחית יסוף
עליו לאשר הוא לו
יתנו ביום אשפתו:
ויקרא ה כד

הגהות הב"ח
(א) ג"מ פליגי בה רבי
יוחנן ור"ל: (ב) ה"ס ד"ה
ואין ור"י ולרין לומר
דבריהו משכמת כשמתל:

גלוין הש"ס

נפרא ה"י כדרכינא.
מזולר חף דכפל על על
שנת הכפירה ונאחזה
שנה היו העדים קרובים
בנשומיהן מ"מ לא מקרי
תתלמו כפול דמי"מ עתה
שמתחייב מעדים על
הפקד שהוה פקדון וממלא
חייב כפל ע"י העדים
אחרים שמתנו או דנשבע
דמעדים עתה שנסבע
צקרק. וממלו לי דל"כ גס
לענין חצרו כי לחייב
מלקוח משכמת לה כה"ג
דהעדים שהמרו לו לא
יעו שהוה פקדון דמי"מ
מקרי המלח ודאי כיון
לדעו להמתנה כמי"ס
(ח"ס) יהיו עדים קרובים
בנשומיהן שיעו שהוה
פקדון ואח"כ מתחייב
ואחרי לבעד עתה שזה
פקדון וממלא חייב מלקוח
על העדים שמתנו
שעמידים שפטר ונשבע
ואין מקום לתק בין קרבן
למקוח. ולומר דהו
המלחא ספק דהמתנה
המקום שאל לא ימומו
הש"ס ולא יהיו עדים
כשרים לבעד עליו דמלח
כיון כפירה ודאי והספק
רק אס הי"ד יעשו עליו
לא מקרי המלחא ספק.
ועין בימות דף ט"א
במ"ס ד"ה עשה ומ"ס
ז"ה ע"י:

מוסף רש"י

הא קיימא שניה.
ומה הפסידוהו הכלשונים
רבינו (ג). קרובין
בנשומיהן. נשאו שמי
אחרות שטרין צעדות
אחד. נמצא שלם היה לו
עדות כפירה לראשונה
אלא הס לבסוף, וכי חמא
למה לי למחייב. אלתרין
כגון שמי אחרות הללו
גוסקות: [ס"ס]. מרו
דחימא רוב גוסקין
למיתה. הוה להו כאלו
מתו ופטור מת לראשונה
דהא קיימא מת שניה,
משלס קרן
החומס ואשם. משוס טענה ואין כאלן כפל דמודה צקנס פטור (צ"ק ס"ה). דל"ן משלס קנס על פי עמ"ל (ש"ס ק"ו). וטעמה
צרה. וסיקא על שפת הנהר והגביה שפמו וימימי שומקין ויזכין חמת חס"כ השלס ח"מ (ש"ס ק"ו). וריבה כל
מילי. ואפילו קרקעות לשבעה ולהשנן (ש"ס). מיעט שטרות. שאלן גופן ממון דידיה ליה נירל צעלמ"ל (ש"ס).

ואין מביאין קרבן על כפירת
שעבוד קרקעות. מימה והא
רבי יוחנן גופיה אית ליה בסוף צנא
צמלא (דף קפ"ה): דשעבודא דאורייתא
וא"כ אפילו צנל פה היכי משכמת
לה לשבועת העדות ולשבועת הפקדון
והכי נמי קשה מהשאלת (גישין דף ל"ו).
דלמך רבי יוחנן שטר שיש בו אחריות
נכסים אינו משמט ואם כן אפילו
צנל פה לא משכמת לה לדידיה וכן
צפרק קמ"ל דצ"מ (דף ד: וס"ג) גבי
מודה מקלס וצפרק הכותב (כמויות
דף פ: וס"ג) ואפ"ה נמי הס"ס גבי
עד אחד דל"ן נשבעין על כפירת
שעבוד קרקעות ולמ"ד שעבודא
דאורייתא לעולם לא משכמת שבעה
ו"ל (ב) דלגיביה משכמת כשמתל
השעבוד ט: **מיעוט** שטרות. אפילו
מאלן צנל דל"ן דינא דגרמי צהגול
קמ"ל (צ"ק דף נ"ט). ופטר שורף
שטרותיו של חצירו מכל מקום כיון
דכי איתנכו בעיניכו מחייב ליה
לאהדורינהו ה"א דכי כפר חייב ומיהו
לצפוק למטיק ללענין השנה דוקא
פליגי אזי אומר לו כשנשמתו הרי שלך
לפניך ולא לענין שבעה קשיא מה
שיך למעוטי שטרות הא אפילו שרפן
פטור כ"ש נשמתו ולרין לומר דסבר
כרבי מאיר דלאין דינא דגרמי אזי
נמי כי פטרינכו היינו כי קלינהו
צמתרייהו אבל נעלן ושרפן חייב:
מתניתין נמי דיקא. אע"ג דמאלן
דמחייב נמי מודה לרצנן פטור מ"מ
מייתי דקסס ממניטין דיקא כמאלן
דפטר ומיהו קלס מימה דמייתי
ממתניטין דלמי לה לימי ממתניטין
לשבעות הדיינין (לקמן דף נ"ח):
דל"ן נשבעין על כפירת שעבוד
קרקעות אס כן אין כאלן קרבן:
אלא

הא קיימא שניה. אלא לאו ש"מ כפירת ממון שיש עליו עדים
היא כפירה: קרובין נשומיהן. נשואי שמי אחרות דהיא שעתא
לא חזו לאפקודי. ואם תאמר למה לי למיתנא אלתרין כגון
שהיו גוסקות צלוחה עשה: **מהו דסימא**. קיימא לן רוצ גוסקות
למיתה והוה להו כמותה והוה ליה
ממון שיש עליו עדים דלא תמחייב
רלשונה קמ"ל השתא מיהא לא
שכיבי וחס"כ על גב דרוז גוסקין
למיתה כל זמן שלא מת מי הוא
לכל דכריס ט: **טענה** גנב. פטר
עלמו על ידי גניבה שטר גנב
הימני וסומר חסס פטור מגניבה
וקיימא לן צ"ק (דף סג): אס
נצבע ונזלו עדים משלס כפל כגנב
עלמו אלל אס הודה חס"כ אין כאלן
כפל דמודה צקנס פטור אלל חומס
ואס"ס כי משוס שבעת הפקדון:
ונשבע יהודה וכלו עדים גרסי' ולא
גרסינן אחרי כן: **משלס תשלומי**
כפל. משוס עדים: ואס"ס. משוס
שבעה אלל חומס לא משלס וילפינן
לה צנצנא קמ"ל (ס"ה): מהאי קרל וסלס
אזוטו צלחשו ומחשימו יוסף עליו'')
ממון המשלס צלחש מוסקף חומס
ושאינו משלס צלחש כגון זה שישלס
עליו כפל אין מוסקף חומס: **כדרכינא**.
שהיו עדים קרובים נשומיהן שבעת
שבעה לפיכך חייב קרבן כמאלן
דלמיתיהו: **כר מינה** דהסיא. אין
ללמוד הימנה דלא איירי צמכות כלל
ודלמל צדון עלמו קאמר ולא צדון
עדים: **אי דליכא** עדים. דלמרו
צניזר מהאי לוקה: **עבידי דמייתי**.
הלך מהינא ליה כפירתו אס ימומו
העדים: **משוס דהוה**. ליה האי שטר
ממון שהקרקעות משועבדים לו
והכופר צו כוספר צקרקעות וקיימא
לן לקמן (דף נ"ח): דל"ן נשבעין על
הקרקעות הלכן כי אשבענע נמי אין
לה דין חיוז שבעה הניצא עלה.
קרבן: **וכדרכינא** הוגא בריה דרבי יהושע.
דפריש טעמא דרבי יוחנן משוס דל"ן
חייבין על כפירת [שעבוד] קרקעות:
חייב להעמיד לו שדה. דקסבר קרקע
גולת וקיימא לה צרשות גולן וקרין
ציה וסאיז את הגולה (ויקרא ט):
הרי שלך לפניך. קסבר קרקע אינה
גולת וכי שטפה נהר צרשותיה דמרא
קמ"ל היא קיימא: **מיעט** שטרות.
שאלן גופן ממון שאינן אלל לרלחיה
שכן: **מאן דמחייב**. עלייהו דין קרבן
שבעה כרבי אליעזר כי היכי דמרצה
להו לענין השנה מרצה להו נמי לכל
האמור צענין וקרנן צהיא עניינא
כמי: **אפילו** רבי אליעזר מודה.
דלף על גב דליתרצו צענין השנה לא
ליתרצו לענין חומס ואס"ס דכי אהדר
קרל ונקט ענין חומס ואס"ס כמי: [ס"ס]
או מכל אשר ישבע עליו לשקר וגו'
ומחשימו יוסף עליו את אשמו יצאו
מכל ולא הכל ולחמיטע להו דכר
שאינו דומה לפטר: **מתניטין** נמי
דקא. כרבי יוחנן דל"ן חיוז קרבן
שבעה קרקעות: **דעבי** איתקש
לקרקעות. והתמלחס אזוס [וגו']
לרשם לחחוס (ס"ס כ"ה) ללחחוס:
כלל

הא קיימא שניה. אלא לאו ש"מ כפירת ממון שיש עליו עדים
היא כפירה: קרובין נשומיהן. נשואי שמי אחרות דהיא שעתא
לא חזו לאפקודי. ואם תאמר למה לי למיתנא אלתרין כגון
שהיו גוסקות צלוחה עשה: **מהו דסימא**. קיימא לן רוצ גוסקות
למיתה והוה להו כמותה והוה ליה
ממון שיש עליו עדים דלא תמחייב
רלשונה קמ"ל השתא מיהא לא
שכיבי וחס"כ על גב דרוז גוסקין
למיתה כל זמן שלא מת מי הוא
לכל דכריס ט: **טענה** גנב. פטר
עלמו על ידי גניבה שטר גנב
הימני וסומר חסס פטור מגניבה
וקיימא לן צ"ק (דף סג): אס
נצבע ונזלו עדים משלס כפל כגנב
עלמו אלל אס הודה חס"כ אין כאלן
כפל דמודה צקנס פטור אלל חומס
ואס"ס כי משוס שבעת הפקדון:
ונשבע יהודה וכלו עדים גרסי' ולא
גרסינן אחרי כן: **משלס תשלומי**
כפל. משוס עדים: ואס"ס. משוס
שבעה אלל חומס לא משלס וילפינן
לה צנצנא קמ"ל (ס"ה): מהאי קרל וסלס
אזוטו צלחשו ומחשימו יוסף עליו'')
ממון המשלס צלחש מוסקף חומס
ושאינו משלס צלחש כגון זה שישלס
עליו כפל אין מוסקף חומס: **כדרכינא**.
שהיו עדים קרובים נשומיהן שבעת
שבעה לפיכך חייב קרבן כמאלן
דלמיתיהו: **כר מינה** דהסיא. אין
ללמוד הימנה דלא איירי צמכות כלל
ודלמל צדון עלמו קאמר ולא צדון
עדים: **אי דליכא** עדים. דלמרו
צניזר מהאי לוקה: **עבידי דמייתי**.
הלך מהינא ליה כפירתו אס ימומו
העדים: **משוס דהוה**. ליה האי שטר
ממון שהקרקעות משועבדים לו
והכופר צו כוספר צקרקעות וקיימא
לן לקמן (דף נ"ח): דל"ן נשבעין על
הקרקעות הלכן כי אשבענע נמי אין
לה דין חיוז שבעה הניצא עלה.
קרבן: **וכדרכינא** הוגא בריה דרבי יהושע.
דפריש טעמא דרבי יוחנן משוס דל"ן
חייבין על כפירת [שעבוד] קרקעות:
חייב להעמיד לו שדה. דקסבר קרקע
גולת וקיימא לה צרשות גולן וקרין
ציה וסאיז את הגולה (ויקרא ט):
הרי שלך לפניך. קסבר קרקע אינה
גולת וכי שטפה נהר צרשותיה דמרא
קמ"ל היא קיימא: **מיעט** שטרות.
שאלן גופן ממון שאינן אלל לרלחיה
שכן: **מאן דמחייב**. עלייהו דין קרבן
שבעה כרבי אליעזר כי היכי דמרצה
להו לענין השנה מרצה להו נמי לכל
האמור צענין וקרנן צהיא עניינא
כמי: **אפילו** רבי אליעזר מודה.
דלף על גב דליתרצו צענין השנה לא
ליתרצו לענין חומס ואס"ס דכי אהדר
קרל ונקט ענין חומס ואס"ס כמי: [ס"ס]
או מכל אשר ישבע עליו לשקר וגו'
ומחשימו יוסף עליו את אשמו יצאו
מכל ולא הכל ולחמיטע להו דכר
שאינו דומה לפטר: **מתניטין** נמי
דקא. כרבי יוחנן דל"ן חיוז קרבן
שבעה קרקעות: **דעבי** איתקש
לקרקעות. והתמלחס אזוס [וגו']
לרשם לחחוס (ס"ס כ"ה) ללחחוס:
כלל

(א) לנפורה ל"ל אחר דינא דלא קשיא לנכא דלמחי חייבת הכת והלשונה וכו' וכו' אלל השניה ציודלי חייבת כיון וכו'.

